

והמסיים:

...ת"ר מים צלולין עומד בהן עד צוארו וקורא וי"א עוברין ברגליו. ולת"ק הרי לבו רואה את הערוה. (קסבר)

כ"י פטרסבורג אנטונין Ebp. III B 660

[א ע"א]

[לבו] רואה את הערוה מותר. ומצינו בהלכות

[לבו רואה] את הערוה [א]ס[ו]ר. בתשובות שאלות מצינו לבו רואה

[את הערוה מותר] מאי ט[עמ]א הוזה ליה תנא קמא רבים. ויש אומ' יחיד

[ורבים ויחיד] הלכה כרבים. בעקיבו. היפסיקא הילכת' בגמרא

[עקבו] רואה את הערוה מותר. לא ניתנה תורה למלאכי

[השרת ה]נוגע בערוה אסור. איתמר צואה עוברת אביי

[אמר מות' ל]קרוא קריית שמע ורבא אמ' אסור לקרוא קריית שמע מאי

[טעמ' וה]יה מחניך קדוש וליכא. והיל' כרבא. אמ' רב פפא ופי חזיר

[כצואה עוברת] דמי פשיטא לא צריכא דאפעלגב דסליק מנהרא אמ' רב

[פפא צואה במקומ]ה אסור לקרוא כנגדה קריית שמע היכי דמי אי

10

לפני 1.

[כנ"ל להוסיף מתוך הלכות גדולות ע"פ ברכות כה, ב.]

(עד כאן הסיפור מקביל לסרע"ג עד ח"א סוף צח, שהוא כמעט סוף ח"א. מכאן עד עמ' ריג [33] שורה 21 פסקי הלכות, ואינו מקביל לסרע"ג (ואף שמביא ממנו) וצ"ע אם מקביל לספר אחר (אולי לה"ג באחת ממהדורותיו וטעון בדיקה). משם שוב מקביל לסרע"ג, מתחילת ח"ב. כנראה בתוך הדילוג מסיים את המקביל לסרע"ג ח"א ומתחיל בפסקי הלכות.)

[לבו], ברכות כד ב, כה א.

– ומצינו בהלכות, הלכות גדולות, מהדורת רא"ש טרויב (=דפוס ווארשא תרל"ה) דף ג ע"א (טור ב), ה"ג אספמא (=ה"ג דפוס ברלין תרמ"ח) עמ' 33, וכן פסקו הר"ף [ברכות טו, א] והרמב"ם [הלכות ק"ש פ"ג הי"ז] ועוד ראשונים. וכן בה"ג ירושלים [ח"א] תשל"ב עמ' 18 [שם רק בשינויי נוסחאות בשם ו (=דפוס ווארשא הנו" וצ"ל עמ' 36)].

[לבו רואה] את הערוה, המהדיר השלים [אם לבו רואה] את הערוה, אבל אין מקום לכך בכ"י ואין הלשון נח.

– "ובתשובות שאלות", זוהי תשובת הבבליים שהובאה בדברי ר' שמעיה בשם רש"י, (תוס' ר' יהודה סיר ליאון דף כה ב ד"ה [ו] הרי, ואור זרוע ח"א סי' קכח) כמעט בלשונה כאן ועיין דברי אפטוביצר בהערותיו לראבי"ה [סי' פב] ח"א עמ' 56. והננו רואים שתשובה זו ידועה היתה בכמה מקומות בצרפת ובמקומו של מחבר הסיפור. ועיין מבוא. ונתבררו הדעות: יש שפסקו כיש אומרים ויש כחכמים. ולפי זה אין סתירה בדברי הראבי"ה שכתב והלכתא כיש אומרים דכל שלבו רואה את הערוה אסור וכן פסקו הגאונים אך בתשובת הבבליים פסקו להיתר. ואמנם כך הוא, הגאונים, ה"ג פסקו לאיסור אך בתשובות אחרות (הבבליים!) פסקו להיתר, כמו שמפורש כאן.

[אבל אחרי שהתברר מתוך הכתב שהסיפור לפנינו איטלקי קדום, נופלת ההוכחה שהתשובה הזאת היתה ידועה במקום הגאונים, ונשאר לשון הראבי"ה במשמעותה שהתשובה מהבבליים ולא מהגאונים. ואם נפרש שבבל כינוי לרומא (כמו שהביא פליישר, [ר'] שלמה הבבלי, עמ' 13-14 בשם חוקרים), הדיוק כפשוטו. וממילא הגיעה התשובה למחבר הסיפור, והוא פסק כרבני מקומו. פליישר שם עמ' 16 מביא שבעל הערוך נקרא בס' היוחסין ר' נתן הבבלי, והפייטן ר' שלמה הבבלי גם כנראה איטלקי ואולי רומאי. פליישר עצמו שם עמ' 12-18 חולק על החוקרים האלו (במיוחד בהערה 16), אבל אין סברותיו מתרצות את הכינוי ביחס לתשובה כאן.]

4. בעקיבו, הנוגע, ברכות כה ב.

היפסיקא – איפסיקא.

[הדף מקופל בצילום במכון לתצלומי כת"י (ph4360) והאותיות בתחילת השורות האלו שייכות לע"ב סוף שורות 5-8.]

6. צואה, ברכות שם.

7. רב פפא, שם.

10-9. צואה, יומא לע"א.